

groot soort ooievaarsnest bouwde en met welk een voldoening hij zich daarin neerzette.

De beroemde dierkundige Cuvier was eens met anderen in een vertrek gescheiden van een ruimte, waarin zich een jonge Orang bevond. Deze verveelde zich zeker en beproefde de deur naar het vertrek te openen. De knip zat te hoog voor het dier, dus haalde hij een stoel en bereikte zoo zijn doel. Cuvier vermeldt dit als iets bijzonders, maar ik kan van chimpansé's nog wel sterker staaltjes van intelligentie noemen.

De Orang waar Cuvier van spreekt had groote genegenheid voor twee katjes. Hij droeg ze in zijn armen of zette ze op zijn hoofd. Om zich vast te houden krabden zij hem dan wel eens. Dan onderzocht hij aandachtig hun pootjes en wilde de nageltjes er afhalen. Toen hij inzag, dat dit niet kon, liet hij zich verder gewillig krabben zonder er iets tegen te doen. Zooveel had hij voor het gezelschap van zijn vriendjes over.

N. Kluyver

DE ROTSMAN

Ja, de Rotsman!
Zoo noemde de Meester toch den zoon van Jona. Gaf Hij Simon niet den naam Kefas — het Arameesch voor het Grieksche Petrus?

Ik zie Simon zoo graag als Rotsman. Eigenlijk moesten we hem altijd vóór ons hebben als Simon-Petrus. Dan zouden we bewaard blijven voor eenzijdigheid. In deze twee namen, dien van zijn vader en dien van zijn Meester, hebben we den gehéelen persoon voor ons. Zooals hij was door zijn karakter en aanleg, en óók zooals hij was door de genade. Want die heeft den bevendige getuige veranderd in een held. Welnu, zóó hebben we den vermaarden apostel vóór ons in Meyers beschouwing, die een dezer dagen uitkwam onder den titel: „Petrus, visscher, discipel, apostel.”

Een mooi nummer in de „B.B.” *) Weer eens ter afwisseling iets anders. Gewoonte is, beschouwingen te geven over een Bijbelboek. Zoo is onlangs uitgekomen „De Man van smarten,” het Evangelie van Lukas. Nu hebben we een levensbeeld, maar op Bijbelschen bodem en in Bijbelsche sfeer. Het beeld van den eerste in de rij van de twaalfen. Een belangrijke bijdrage, die, in vijf-en-twintig hoofdstukken, ons leidt in het gewichtige leven van een der grootste mannen; een leven, waarin de genade des hemels verheerlijkt werd.

Na een inleiding, die ik een tikje legendarisch gekleurd vind, komt hoofdstuk na hoofdstuk ons zeggen, wat er te leeren valt uit den weg, dien God met Simon-Petrus gegaan is. De hoofdstukken zijn onderverdeeld. Om een voorbeeld te noemen: het hoofdstuk „De avond van de verloochening” is onderverdeeld door de ondertitels: „Hij voor-

*) „B.B.” d.i. „Bijbelstudie-Bibliotheek.” Uitgave J. N. Voorhoeve, Den Haag.

zag hem van een vriend” en „Hij verzekert hem een volledige reinheid.” Natuurlijk heeft dat iets voor. De lezer wordt, al vóórdat hij met lezen begint, opmerkzaam gemaakt op de hoofdgedachte. Ik kan me echter voorstellen, dat er ook nog menschen zijn, die liever zélf vaststellen, wat ze geleerd hebben na lezing. Doch ook dezen zullen met evenveel zegen het boek van Dr Meyer kunnen *genieten*. Ik hoop nu maar, dat ook werkelijk *velen* het ter hand zullen nemen, en er door *gediend* mogen worden.

den. Want niet voor niemandal heeft de Geest van God Petrus, Simon-Petrus, den bevreesde en tegelijk den onverschrokkenen, vóór ons geplaatst. We mogen den Engelschen schrijver en diens vertaler dankbaar zijn, dat zij op hun beurt ons weer vóór dit beeld hebben doen plaats nemen.

Meyers boek over den visscher en discipel, die een der grootste apostelen was, heb ik met klimmende belangstelling en zegen gelezen.

J. T.

* ONZE GARNALEN

Dit product van onze vaderlandsche visscherij verdient meer de aandacht van ons volk

Wij lazén een stukske in de courant over den nood onder de garnalenvisschers en gingen op onderzoek uit. Niet — dat klinkt misschien erg onbarmhartig — naar dien nood, maar naar de garnalen zelf.

Wij begonnen met in een handboek op te slaan wat daarin zooal van de garnalen gezegd wordt en lazén:

„Garnaal: Crangon vulgaris, schaaldier uit de orde der tienpootige kreeftdieren; in levenden toestand

Naar een teekening van Roeland Koning